Uygurlar neden Radikal Olmalı?

Bu yazı "Uygurlar Neden Sekülerleşmeli?" isimli makaleye bir reddiyedir.

Yazar: Teşvikatçı

Giriş

Makalenin giriş bölümündeki ifade Uygurların Çin devleti için ayrılıkçı bir güvenlik sorunu olmadığı ve Uygurların tarihsel ve kültürel geçmişinin de bundan yana olduğunu söylüyor. Bu, tamamen hatalı ve Uygurların yararına olmayan bir sözdür. Biz şunu kesin bir şekilde kabul ediyoruz ki Uygurlar Çin devleti için AYRILIKÇI ULUSAL BİR SORUNDUR. Bunu gururla söylüyoruz çünkü Uygur halkı bağımsız olmayı hak ediyor, bunu istiyor ve bu yolda mücadele ediyor. Elbette bu gerçek Çin açısından bir sorundur. Bunu kabul etmediğimiz sürece Uygur halkının Çin devleti altında yaşaması gerektiği gibi bir ön kabulümüz olur ki bu yanlış bir düşüncedir. Uygurlar tam anlamıyla özgür ve güvende olmanın tek yolunun bağımsız ve egemen bir Doğu Türkistan devletinin kurulması olduğunu biliyor. Tarihe bakacak olursak da farklı bir şey görmeyiz. 1933'de Sabit Damolla rh. önderliğinde başlatılan Uygur bağımsızlık hareketi silah zoruyla bastırıldıktan sonra 1944'te ikinci bir ayaklanma gerçekleşti. İki ayaklanmanın amacı da Çin ile savaşıp bağımsız bir Uygur devleti kurmaktı. Başarısız olmalarına ve 1949da Uygurlar tamamen Çin işgaline girene dek mücadele sürdü. Devamında ise Komünist Uygur ulusal kurtuluş hareketi kuruldu. Sovyet desteği ile Çin'e karşı cephe aldı ve silahlı direniş metodunu izledi. Sovyetler dağılınca örgüt de dağıldı ve bu sefer bayrağı Baren ayaklanmasında Uygurlar için dini bir lider olan Zeydin bin Yusuf eline aldı. Onurlu bir mücadele ve silahlı çatışmanın ardından bu ayaklanma da bastırıldı. Zeydin'in öğrencileri ve talebeleri direnişi bırakmadı ve Afgan dağlarına çekildiler. Burada silahlı direniş örgütlediler ve Hasan Mahsum rh. önderliğinde Türkistan İslam Partisi kuruldu. Aslen bu direniş grubu Zeydin bin Yusuf'un Hizbi İslami Türkistan cemaatinin devamıdır ve tamamen Uygur halkının bir grubudur.

Böylece hem tarihsel geçmişte hem de günümüzde Uygur halkının Çin için hep bir ulusal güvenlik sorunu olduğu ve aslında Çin'in bu yüzden Uygur halkını yok etmek gibi bir politika izlediğini görmüş olduk. Uygurlar Çin otoritesine boyun eğen ve kendi kültüründen bu uğurda vaz geçip Çinli olmayı kabul eden bir halk olsaydı belki daha yüksek refah seviyesinde olacaklardı ama artık Uygur olmayacaklardı. Uygurlar onurlu bir halktır ve asla kendi özünden vaz geçmez. Uğruna binlerce şehit verilen bir dava artık kıyamete kadar sürecek bir dava haline gelmiştir.

Makalenin devamında Uygurlardan "küçük bir kısmın" radikal gruplardan etkilendiği ve bahsi geçen radikal grupların da muhtemelen "El Kaide" gibi grupların olduğu göze çarpıyor. Bu etkilenme sonucunda Çin devleti Uygurlara uyguladığı zulme bir bahane buldu argümanı çok yaygın bir argümandır. Ve şimdi buna cevabımızı vereceğiz. Öncelikle bahsi geçen örgütlerin veya radikal vaazcıların daha hiçbiri yokken 1933'de Uygur halkının bağımsızlık savaşı verdiğini açıklığa kavuşturalım. Bu savaş neticesinde kurulan 1. Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti bizim için çok önemlidir. Zira bizim savunduğumuz fikirlerin temeli bu devletin anayasasında da geçer. Yani radikal Uygurlar denen ve Uygur halkının özüne aykırı davranıyorlarmış gibi lanse edilen Türkistan İslam Partisi'nin bütün. söylemleri zaten kendilerinin 1933'den beri devam eden bu mücadelenin devamı olduklarıdır. Bu mücadelenin en büyük kutsalı ise İslam şeriatının uygulanmasıdır. Ki bunu ilk olarak bahsi geçen cumhuriyetin anayasasında görürüz.

---

12 Kasım 1933’de kurulan Şark-i Türkistan İslam Cumhuriyeti için 3 Aralık 1933’de neşredilen anayasa tasarısı;

1. Doğu Türkistan Cumhuriyeti, şeriat esasına dayanarak bizim için saadet ve şeref ifade eden Kur’ân’ın talimatlarına göre idare edilir.

3. Devlet idaresinin başında, şeriat üzere hükmeden Devlet Başkanı
(Emirü’l-mü’minîn) bulunur.
(Kaynak: Warlords and Muslims in Chinese Central Asia syf: 255)

1933'de işgal altındaki Doğu Türkistan'ın Karakaş altın madeninde çalıştırılan Uygur işçiler, baskı ve zulüm düzenine karşı ayaklandılar ve Çinli valilere bir ultimatom mesajı gönderdiler. Bu ayaklanma 1. Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti'nin kuruluşunu sağlayan kıvılcım oldu.

"Dostu düşmandan ayırt edemeyen bir kafir nasıl yönetmeye layık olur ? Siz kafirler tüfekleriniz, silahlarınız ve paranıza güvendiniz. Ama biz canlarımızı elinde tutan Allah'a güveniyoruz... Bu bildiriye cevap vermezseniz biz hazırız. Ölürsek şehit kalırsak fatih oluruz. Sizin yaşamayı sevdiğiniz kadar bizler ölmeyi/şehit olmayı seviyoruz."
(Kaynak: Warlords and Muslims in Chinese Central Asia syf: 75)

Böylece modern çağda İslami ve silahlı bir Uygur bağımsızlık mücadelesinin tarihinin 100 yıl öncesine kadar gittiğini kanıtlamış olduk. Yazarın düşündüğünün aksine bu görüş Uygur halkında azınlık bir kesime ait değildi. Hatta o dönemin bütün Uygur elitleri (Ahmetcan Kasımi gibi sosyalist Uygurlar dahil) İslam şeriatının kutsallığına ve uygulanması gerektiğine dair söylemlerde bulunmuştur. Hoten emrileri ve Sabit Damolla gibi önderler, Türkistan'dan gelen basmacı liderleri de aynı görüştedir ki bu hepsinin ortak olduğu yukarıdaki anayasada daha rahat görülüyor. Devamında ise bu önderler bakan olarak atandı. Yanı kısaca silahlı ve İslami bir direniş hareketi Uygurlar için ne yeni bir şeydir ne de azınlığın fikridir.

Devamında küresel cihat ağı ve Uygur meselesinin bağlantısına değiniliyor. Bundan önce DAEŞ terör örgütünün içinde Uygur kimselerin bulunduğu iddiasına değinelim. DAEŞ terör örgütü özellikle internet üzerinden yaptığı propaganda ile tüm dünyadan onbinlerce terörist devşirdi. Bu teröristlerin büyük bir kısmı Avrupa'dan gelen kimselerdir. Türkiye'den bile DAEŞ'e katılıp üst seviyelere kadar çıkan kimseler vardır. Biz bunu iki Türk askerini yakan teröristlerin Türk olmasından veya Ebu Ubeyde Türki kod adlı (Hamas'taki Ebu Ubeyde ile alakasız) teröristin DAEŞ'in emirlerinden biri olacak kadar örgüt içinde yükseldiğinden biliyoruz.

Uygurlara gelince, Öncelikle şunu açığa kavuşturalım. Burada radikal Uygurlar diye genelleme yapılması saçmalık. Bahsi geçen örgüt Türkistan İslam Partisi'dir ve yazar bunu dile getirmekten çekiniyor. Oysa günümüzde bağımsız Doğu Türkistan için mücadele eden tek bir örgüt vardır ve o da TİP'tir. Yazarın başka bir örgüt, grup veya cemaati kastediyor olması beklenemez çünkü öyle bir grup yok. DAEŞ ise TİP ile doğrudan savaşmış bir terör örgütüdür. Afganistan'da TİP'e karşı savaştı, Suriye'de TİP'e karşı savaştı. Rakka Vilayeti Medya Ofisi altında yayınladıkları videoda Türkistan İslam Partisi'ne Türkistan Mürted Partisi dediler. Ve bu cemaatin kafir olduğunu, altında savaşanların ise dinden çıktığını iddia ettiler. Bunlar DAEŞ'in kendi beyanatıdır. Aynı şekilde TİP'de DAEŞ'in sözde hilafetinin nasıl batıl olduğunu bizzat emirin dini vaazında açıklamış ve Müslümanları DAEŞ fitnesine karşı uyarmıştır. DAEŞ, yazar için radikal olan TİP'i kafir ve düşman görüyor. DAEŞ terör örgütünün Uygurları kurtarmak gibi bir derdi yok o sadece zor durumda olan Uygurları kandırıp kendi örgütünde savaşçı olarak kullandırmak istiyor bu yüzden Uygurlara ait olan ve bağımsızlık isteyen Uygurların altında toplandığı TİP'e karşı propaganda yürütmek zorundadır. Bunun sebebi DAEŞ'in TİP'ten mücahitleri koparıp kendi örgütüne militan yapmak istemesidir. Yani yazarın hedef aldığı radikal Uygurlar asıl radikallere karşı savaşan kesimdir. DAEŞ hiçbir zaman Uygur meselesinde bir öneme sahip olamadı olamayacak da. Çünkü Uygurların zaten bir ulusal kurtuluş hareketi ve o da Türkistan İslam Partisi.

Uygurların İslam Anlayışı

Uygurlarda geçmeden önce yazarın İslam konusundaki hatalı bilgilerini düzeltelim. Birincisi tasavvufu selefiliğin zıttına konumlandırıyor. Selefilik ona göre aşırılık ve tasavvuf da ılımlılık. Oysa bu gerçekten uzak ve İslam'i açıdan temeli olmayan bir görüş. Selefilik aşırılık demek değildir, Selefilik Sunni/Hanefiliğin karşısında konumlanmış bir mefhum da değildir.

İnançla ilgili mezhepler, genel olarak “Ehl-i Sünnet” ve “Ehl-i Bidat” olmak üzere iki kısımdır:
“Ehl-i Sünnet”, peygamberimizin sünnetine uyanlar, “Ehl-i Bidat” ise peygamberimizin hadislerini kendi keyif ve arzularına göre yorumlayanlardır.
Ehl-i Sünnet, inançla ilgili konularda kitap ve sünnete dayanır, kitap ve sünnetteki ifadeleri esas alır.
Ehl-i Sünnet üç gruptur: Selefiyye, Maturidiyye ve Eşariyye.
(Kaynak: Diyanet İslam İlmihali syf:21)

Diyanet'in İslam İlmihalinde de belirtildiği üzere Selefiyye, veya Selefilik Sunni yani Ehli sünnet çatı altında bir itikadi mezheptir. Hanefi ise bir fıkhi mezheptir. Yani bir insan hem Selefi hem Hanefi olabilir. Bu yüzden Uygurların Sunni/Hanefi çizgide olduğu ve bu yüzden de Selefiliğe geleneksel açıdan karşı veya aykırı olduğu argümanı safsatadan ibarettir. Çünkü Türkistan İslam Partisi de zaten hem Selefi hem Hanefi hem de Sunni bir cemaattir. Bu üçünden herhangi biri yazarın sandığının aksine çelişmez. Bu konuda yazara herhangi bir İslam İlmihali okumasını öneriyoruz.

Selefiler İnanç konusunda Ashab-ı Kiram ve Tabiunun görüşlerini benimseyen fıkıh bilginleri (İslam Hukukçuları) ile hadis âlimleridir. Bunlar, itikad konularında ayet ve hadislerde yer alan hususlar hakkında yorum yapmadan
olduğu gibi kabul ederler. Allah'ın sıfatları ve diğer konularda ayrıntılara girmezler.
İnançla ilgili ilk mezhep budur. Bunun için Hanbeli mezhebinde olanların hemen hepsi ile İLK HANEFİ, Şafii ve Malikiler bu mezhebi benimsemişlerdi, yani SELEFİ idiler.
(Kaynak: Diyanet İslam İlmihali syf:21)

Yazarın sık sık yaptığı hatalardan biri de Tasavvufu ve Hanefi mezhebini "ılımlı islam" veya "seküler İslam" sanmasıdır. Hanefi fıkhi bir mezheptir ve dinin fıkhi kuralları ile ilgili bir mefhumdur. Aşırılık, radikallik, ılımlılık gibi bir içerik barındırmaz çünkü siyasi değil bireysel bir meseledir. Radikal Hanefi bir cihatçı da olabilir bunun tam tersi sufi tarikatçı Hanefi bir derviş de olabilir. Hanefilik namazı nasıl kıldığın, neyi yemenin helal nesinin haram olduğu gibi meselerle ilgilenir. Bizim konumuz olan Siyasal cihadi hareketlerin motivasyonu fıkhi mezhepler değildir. Çünkü bu iki mesele tamamen alakasız iki farklı daldır. Tasavvuf ise çok geniş bir alandır ve yine bir insanı ılımlı veya seküler yapmaz. Aksine tasavvuf bir dindarlık biçimidir ve seküler veya laik yaşam tarzına karşı çıkar. Burada yazarın Uygurlar Selefi-radikal olmamalıdır çünkü Uygur geçmişi Hanefi/Tasavvufi çizgi üzere kurulmuştur demesi mantıksal olarak yanlıştır. Ayrıca bu bilgi de başlı başına yanlış bir bilgidir. Yani Uygurların radikal cihadi hareketlerde bulunmadığı ve hep deli bir derviş gibi tanımlanan Mevlevi tarzda bir yaşam sürdüğü fikri bir yanılsamadan ibarettir.

Bu konuda Uygurlar için en önemli tarihi şahsiyet olan Kaşgarlı Mahmud rh. ve onun eseri Divanı Lügatit Türk eserine bakalım.

Kaşgarlı, "Teŋri" kelimesini açıklarken esasında dinî tutumunu da ortaya koymuş olur. Divan'da Tanrı önce "Yüce ve aziz Allah (Allahu 'azze ve celle)" olarak açıklanır. Daha sonra ise, "Kâfirler -yüce Allah onları yok etsin- göğe teŋri derler. Aynı şekilde gözlerine büyük görünen büyük dağ, ağaç gibi şeylere de teŋri adını verirler ve bu gibi şeylere secde ederler… Sapkınlıktan Allah'a sığınırız."
(Kaynak:DÎVÂNU LUGÂTİ'T-TÜRK'TE ESKİ TÜRK İNANÇLARI VE BUDİST UYGURLARA KARŞI KAŞGARLI MAHMUD'UN YAKLAŞIMI ÜZERİNE syf:195)

Ayrıca Kaşgarlı Mahmud o dönemde hala Budist olan Uygurlar için de şöyle der:
"Uygur kâfirleri (Tuxsı Yagma lehçelerinde). Bu sözcüğü onların ülkelerinde,
onların ağzından işittim. Bu sözcüğü tat tawgaç: Uygurlar ve Çinliler ifadesi
içinde de kullanırlar. Yukarıdaki maddedeki atasözü 3
aslında Uygurlar ve Çinliler için kullanılmakta ve onların sadakatten yoksunluğuna değinmektedir: diken kökünden kesilmeli, Uygur gözünden vurulmalı" (Kaşgarlı Mahmud, 2005: 540).

Yine Kaşgarlı Mahmud Müslüman Uygurların yani o dönemde Karlukların Budist Uygurlara karşı yaptığı seferlerden bahseder ve bir Müslüman Uygur/Karluk askerinin şiirini kitabına ekler:

Şehir kelginleyü aqtımız
kendler üze çıqtımız
furxan ewin yıqtımız
burxan üze sıçtımız.

Uygurlara karşı yapılan gazayı tasvir ederek diyor ki:

Sel gibi onların üzerlerine yürüdük.
Şehirlerine girdik.
Puthânelerini yıktık.
Putlarının başına pisledik.

Bu bir âdettir. Müslümanlar kâfirlerin ülkelerini aldıkları zaman, onları küçük düşürmek için putlarının başına pislerler (Ercilasun ve Akkoyunlu 2015: 149).

Kaşgarlı Mahmud şöyler der:
"Bize Türk adını Allah vermiştir."
devamında şöyle bir hadis nakleder:
Yüce tanrı "Benim bir ordum vardır, onlara Türk adını verdim. Bir ulusa kızarsam Türkleri onların üzerine musallat kılarım." diyor.

En büyük önderleri Türkleri "Allahın ordusu" olarak tanımlayan ve gayrimüslim Uygurlara da hakaretler yağdıran Uygur halkını, ılımlı/seküler bir geçmişe sahip bir halk olarak tanımlamanın yanlışlığı böylece isbat olunmuştur ve diğer konulara geçebiliriz. Yazının devamında ne olduğu belli olmayan "Türk tipi" İslam'dan bahsediliyor. Yazar bunda ne kastettiğini kendisi de bilmiyor belli ki başka halkların farklı bir İslamı olduğunu falan zannediyor zannımca. Yazarın Vahhabi diye nitelendirdiği insanlar Suudi Arabistanda bile azınlıktır ve tüm İslam dünyasına Ehli Sünnet itikadı hakimdir. Fıkhi olarak ise Türkler Afgan ve Pakistan halkları ile aynı fıkhi mezhebi takip eder ki bu da hanefiliktir. Yani Türklere özgün bir Türk İslamından bahsedilmesi saçmalıktır. İslam birdir ve hiç değişmedi. Ne geçmişte ne de şuan Türklerin İslamı ile bir Suriyelinin, Cezayirlinin, Malezyalının İslamı arasında fıkhi farklılıklar hariç itikadi bir fark yoktur. Yazar, yine kim olduğu belli olmayan radikal İslamcı kesimlerin şirk olarak tanımladığı bazı eylemlerin Uygurlar içinde yaygın kültürler olduğundan bahsediyor. Bunlar da iddiasına göre Uygur kıyafetleri giymek, dans etmek, belirli gecelerde gerçekleştirilen dini ritüeller vs. imiş. DAEŞ dahil hiçbir radikal grup bunları şirk olarak tanımlamaz. Sahte bir karşı argüman üretip o sahte argümanı eleştirme safsatasına düşen yazar burada tamamen raydan çıkmış görünüyor. Dans etmek veya Uygur geleneksel kıyafetlerini giymenin şirk olduğunu iddia ettiğini sanıyor Selefilerin. Bu kadar büyük bir cahillik ile böyle bir makale yazmaya girişmek büyük bir hatadır.

Uygurların Modern Sorunları Ve Selefilik

Şimdi yazarın doğrudan Türkistan İslam Partisi hakkındaki iftiralarını ve yalanlarını teker teker ifşa edeceğiz. İlk olarak yazar TİP'i Uygurlar içinde marjinal bir hareket olarak tanımlıyor ve halk desteğini reddediyor. Bunun yanlış olduğunu ve 1933'den beri devam eden Uygur direniş hareketinin bir devamı olduğunu açıkladık. Bu konuda Türkistan İslam Partisinin kendi beyanları dışındaki kaynaklar da bizim lehimize. En laik Uygur derneklerinin bile sahiplendiği Baren ayaklanması ve Zeydin bin Yusuf isyanı bizzat TİP'in öncüsüdür. Hatta TİP ismini bizzat onun cemaati olan Hizbi İslam Türkistan'dan almıştır. 2025'te ise ismi Doğu Türkistan İslam Partisi olarak değiştirilmiştir. İkinci hata Çin'in TİP'i bahane edip Uygurlara uyguladığı zulmü arttırması. Bu da sebep sonuç bilmemekten kaynaklanan bir hata. Uygurlar silahlı direniş başlattığı için Çin Uygurlara olan baskısını arttırdı demek Çin'i savunmaktır ve Uygur halkına düşmanlık etmektir çünkü gerçek tam tersidir. Çin baskısını arttırdığı için Uygurlar İslami silahlı direniş metodunu seçmiştir. Bu bir sonuçtur bir sebep değil. Uygurlar TİP daha kurulmadan önce de Silahlı dirneiş gruplarına sahipti ve yazarımızın haberi yok ama bu gruplar oldukça SEKÜLER ve LAİKTİ. Doğu Türkistan Halkın Devrimci Partisi isimli komünist örgüt Uygurların bağımsız bir ülkesi olması için Çin'e karşı mücadele etti. Ama o zaman bile Çin'in din üzerine baskısı vardı ve oldukça yoğundu. Demek ki Uygurların direniş örgütlerinin dindar veya seküler olmasının Çin devletinin Uygur halkına uyguladığı baskının dozuyla bir alakası yok.

Ayrıca TİP şuana kadar 5000in üzerinde silahlı mücahide sahiptir ve onbinlerce de sivil üyeye sahiptir. Suriye ve Afganistan diasporasının tamamı TİP'i destekler. Türkiye diasporasındaki Uygurlar TİP'e bağış yapar ve TİP de kendi masraflarını böyle giderir. TİP resmi websitesi Muhsinlar'da Türkiyedeki Uygurların gönderdiği bağışların videolarını da paylaşmıştır ve bu gösteriyor ki yazarın iddiasının aksine TİP Uygurlar arasında marjinal bir grup değildir. Doğrudan halk desteği vardır. Başka bir mesele ise Çin'in meşruiyet derdinin olmamasıdır. Çin'in Uygurlara uyguladığı zulmü tüm dünyanın onaylaması veya reddetmesi hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çünkü Çin bu politikaya 1949'dan beri oldukça sadık. Burada şunu anlamamız lazım. Çin Uygurlara neden dini baskı uyguluyor? Eğer cevabımız çünkü Uygurlar arasında azınlık da olsa radikal dinci gruplar var ise o zaman bu Çin'i aklamaktır. Yazar bu pozisyonda duruyor. Her ne kadar Uygurların iyiliğini istediğini iddia etse de Çin'e karşı mücadele etme metodu aslında Çin'in istediği şey. Çünkü Çin zaten Uygurları İslamdan uzaklaştırmak istiyor. Yazarımız ise diyor ki eğer Uygurlar kendisi İslamdan uzaklaşırsa o zaman Çin'in Uygurlara böyle bir baskı uygulamasına gerek kalmaz. Bu, efendisi tarafından dayak yiyen bir kölenin özgür olmayı istemek yerine ben iyi bir köleyim beni dövmen adil değil demesi gibidir. Uygur halkı kendisini Çin'in karşısında seküler göstermek gibi bir amaca sahip değildir olmamamlıdır da. Ayrıca neden Çin'in Uygurların dinini hedef aldığını da anlamak lazım. Başka bir Müslüman halk olan Huiler Uygurlar kadar zulüm görmüyor. Hatta Xi Hui camilerini ziyaret ediyor. Peki Uygurları Huilerden ayıran şey ne ? İşte Yazarın daha ilk cümlede yaptığı yanlış tespit burada da karşımıza çıkıyor. Çünkü Çin için Uygurlar ulusal bir tehdittir. Uygur halkı için din varlıklarının bir parçasıdır. Dindar olmayan Uygur zaten Çin'in istediği Uygur tipidir ve bir Mançudan bir Huiden bir HongKongludan farkı kalmaz.

İslam ise tak başına Uygur halkının koruyucusudur ve eğer bu İslam Uygurların zihnine hapsedilirse elbette Uygurlara uygulanan zulüm kısmen azalır ama bunun bedeli olarak Uygur kimliğine yok oluş uçurumundan aşağı atılmış olur. Bütün Çin'de milli kimliği için en sıkı mücadele edne halk Uygurlardır ve Uygurlar da bunu İslam'a borçludur. Şuan Uygurların silahlı bir mücadele grubu varsa -ki bu grup malesef ki kendine Türk-Müslüman diyen kimseler tarafından haince şeytanlaştırılıyor- bu Uygurlar için büyük bir kazanımdır ve Uygur halkı da bunun farkında. Öncelik belirlemek gerekirse Uygur halkı seçimini yapmış ve öncelik olarak bağımsızlığı istiyorlar. Ama birisi çıkıp da bakın seküler olursanız yurtdışında Amerikalılara sizi daha iyi savunabiliriz dediğinde Uygur halkına yardım ettiğini sanıyor. Uygur eğer kendi kimliğinden kendi dininden utanacak hale gelmişse zaten savaşı kaybetmişizdir.

Metodlar Ve Hedefler

Yazarın büyük bir kafa karışıklığı var. Zira Uygurlar için neyi hedeflediği konusunu kendisi de bilmiyor gibi. Biz açık ve sert bir şekilde şunu ilan ediyoruz: Uygurlar için tek kurtuluş yolu bağımsız ve egemen bir Doğu Türkistan devletinin kurulmasıdır! Bu yolda hiçbir taviz verilmemelidir! Çin devletine ulusal tehdit olmaktan gurur duyarız çünkü bizim amacımız Çin'i bölmektir! Eğer hedefiniz Uygurları esaretten kurtarmak değil de yalnızca onların esir olmaya devam etmesi ama daha az zulüm görmesi ise yazar gibi siz de Uygurların sekülerleşmesini savunabilirsiniz. Zira bu bir köleye efendini dinle ona itaat et onun istediği gibi ol ki böylece seni döverken haklı olmasın demektir. Görünen o ki yazarla aramızdaki en büyük fark hedef farklılığı. Bizim hedefimiz ve onun hedefi bu yüzden farklıdır ve böylece metodlarımızın da farklı olması normal görülebilir.

Biz şuna inanıyoruz ki Uygurlar Amerikaya veya Batı ülkelerine yalvararak bağımsız olamaz. Mahkemelerde, BM meclislerinde acitasyon yaparak da bağımsız olamaz. bu hayatın acı gerçeği ki güçlü olan her zaman istediğini yapacaktır. O vakit biz Uygurları güçlendirmeye bakalım ve boyundurukları kıralım. Tüm dünyanın gözü önünde Gazze'de soykırım işleyen İsrail haksız ve tüm dünya ona karşı, peki bu Filistinlilerin zulmünü azaltıyor mu? Peki Filistinlilerin kendini savunacak ordusu olsaydı bu sefer İsrail aynı şeyi yapabilir miydi? İşte gerçek çok açık bir şekilde ortada duruyor ama bazıları kendi hayal dünyalarında yaşadığı için zulüm gören bir insana kendisini değiştirmesini tavsiye edecek duruma geliyor. Yazara bir sonraki makalesi için bir fikir verelim "Gazzeliler Neden Sekülerleşmeli?"

Esselam Aleyküm Verahmetullah Veberekat.
Rahman ve Rahim olan Allam müminlerin ve mücahitlerin koruyucusudur. Allah mücahitlerin tüm düşmanlarını kahretsin. Onları eleştirme cüretini gösterenleri de daha kötü durumlara düşürsün. Amin.